

Jerzy Fortunat Strużyński

Małgorzata Gamska, Lesław Kukawski

01.11.1928. Głazów – 16.10.1993. Opole

Urodził się 1. listopada 1928 roku w Głazowie koło Sandomierza w majątku prowadzonym przez ojca Wacława Strużyńskiego – hodowcę koni, ułana, rotmistrza rezerwy 11. Pułku Ułanów Legionowych. Po ukończeniu szkoły podstawowej w Sandomierzu uczęszczał na tajne komplety (gimnazjum ogólnokształcące). Pod koniec okupacji był łącznikiem AK w Krakowie (amnestia 18. marca 1947r). Po wyzwoleniu zamieszkał w Sandomierzu, a w 1947 roku w Krakowie, gdzie kontynuował naukę w szkole średniej, po czym po zdaniu matury w 1949 r. rozpoczął studia na Uniwersytecie Jagiellońskim, Wydział Rolniczy, specjalizacja: zootechnika (1949-1953).

Praktyki studenckie odbywał w następujących stadninach koni/stadach ogierów: Moszna, Pępowo, Gniezno, Tarnów – Chyszów, Racot. Wszędzie otrzymywał bardzo wysokie noty głównie za wiedzę, zaangażowanie i zmysł organizatorski. Podkreślano też jego uczciwość i koleżeństwo.

Pierwszą pracę podjął 15 kwietnia 1953 r. w Stadninie Koni Posadowo na stanowisku zootechnika.

W grudniu 1959 roku został służbowo przeniesiony do SK Gogolewo włączonej w 1962 roku do SK Pępowo. Pełnił tam funkcję starszego zootechnika ds. hodowli koni do lipca 1965 roku, kiedy to przeniesiono go do SK Strzelce Opolskie/Olszowa. Pełnił tam funkcję głównego specjalisty ds. hodowli koni (najpierw gidranów a potem pracował z sukcesem nad odbudową rasy śląskiej) do śmierci 16. października 1993 roku.

Polski Związek Jeździecki przyznał mu tytuł Sędziego II Klasy (1975), I Klasy (1980).

W czasie swej kariery zawodowej Jerzy Strużyński równolegle sędziował zawody jeździeckie, był gospodarzem toru, współorganizatorem wielu zawodów. Zajmował się kupnem i sprzedażą (również na eksport) koni uzyskując za nie wysokie ceny.

Jako świetny specjalista bywał opiekunem wielu studentów – przyszłych hodowców koni.

W marcu 1953 roku zawarł związek małżeński z Marią z domu Koch, która także jako zootechnik towarzyszyła mu w służbowej (i nie tylko) wędrówce. W 1955 roku przyszła na świat ich jedyna córka Małgorzata, która niestety nie podążyła zawodowo śladami rodziców a oddała się pasji edukacyjnej.

Małgorzata Gamska

Poniżej wspomnienie Lesława Kukawskiego o Jerzym Strużyńskim, które ukazało się w 2. numerze Konia Polskiego, w roku 1994...

I znów z grona koniarzy ubył jeden z tych "z krwi i kości", co to już rodzą się "obciążeni dziedzicznie" pasją do koni. Odszedł od nas po ciężkiej chorobie 16 października 1993 r. inż. Jerzy Strużyński, który całe swoje życie poświęcił pracy w umiłowanej przez siebie dziedzinie - hodowli koni.

Urodził się w 1928 roku w Głazowie koło Sandomierza, w domu, w którym patriotyczne tradycje rodzinne przeplatały się z zamiłowaniem do pracy na roli. Ojciec Wacław, ułan Beliny, rotmistrz rezerwy 11 Pułku Ułanów Legionowych, w prowadzonym przez siebie majątku wychowywał remonty na potrzeby wojska II Rzeczypospolitej. Stryj Jerzy, też Beliniak, rotmistrz 14 pułku Ułanów Jazłowieckich, kawaler orderu Viriliti Militari, znany jeździec w wyścigach przeszkodowych. Matka Jadwiga z domu Skorupska, siostra por. Szymona Skorupskiego z 15 Pułku Ułanów Poznańskich. Nic dziwnego, że wychowując się w takim otoczeniu, od wczesnych lat Jerzy wymarzył sobie życie z końmi i konsekwentnie do tego dążył, choć lata, w których kończył szkołę średnią wcale nie sprzyjały realizacji zamierzeń.

Po zdaniu matury w Krakowie udało się mu dostać w 1949 roku na Wydział Rolniczy UJ. W roku 1953 kończy studia na Sekcji Zootechnicznej tegoż wydziału z tytułem inżyniera rolnika ze specjalizacją zootechniczną. Należał do ostatniego rocznika krakowskich studiów rolniczych legitymującego się dyplomem Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Jurek podczas studiów nigdy nie pozostawił cienia wątpliwości co do wyboru działu rolnictwa, w którym chciał pracować. Nawet wówczas, gdy po pierwszym roku, wybierając kierunek praktyki wakacyjne, każdy deklarował się co do wyboru specjalizacji, a prognozy dla hodowli koni nie były wcale pomyślne, Jurek swoim zdecydowaniem pociągnął za sobą i tych wahających się jeszcze kolegów z małej grupki przyszłych koniarzy.

Ten rocznik krakowskich zootechników miał szczęście, którego już następcy nie mieli -

sluchaliśmy wykładów z hodowli koni nieodżałowanego profesora Romana Prawocheńskiego i przed nim zdawali egzamin dyplomowy. Jurek Strużyński niejednokrotnie w ciągu swej 40-letniej pracy w stadninach wspominał, jak wielki wpływ na jego zamiłowania miał kontakt z takim autorytetem, jakim był Profesor.

Swą obowiązkową siedmiomiesięczną praktykę odbył Jurek w Stadninie Koni w Chyszowie, hodującej gidrany - konie, które po latach trafiły do kierowanej przez niego stadniny w Strzelcach Opolskich.

Po zakończeniu studiów, już razem ze swą żoną, koleżanką z roku, Marią z domu Koch, otrzymał przydział pracy, który wówczas obowiązywał, do Stadniny Koni Posadowo na stanowisko asystenta. Wtedy to startował w konkursach skoków w barwach sekcji jeździeckiej LZS Posadowo, dosiadając holsztyńskiej klaczy Falaise i jej syna wałacha Demagog II.

Po sześciu latach został przeniesiony do Stadniny Gogolewo, gdzie objął funkcję starszego zootechnika. Od ponownego połączenia stadnin Gogolewo i Pępowo w roku 1961, prowadził tam hodowlę koni, aż do roku 1965, kiedy to objął kierownictwo SK Strzelce Opolskie w Olszowej.

Miarą osiągnięć hodowcy jest jakość wyhodowanych koni, a tej się Jurek nie musiał wstydzić. Stadnina, w której większość klaczy jest już własnej hodowli i szereg ogierów włączonych do stad, to powód do dumy. Jerzy był też cenionym sędzią jeździeckim klasy państwowej. Jednocześnie kierował Klubem Jeździeckim w Strzelcach Opolskich.

Został, zgodnie ze swoim życzeniem wyrażonym przed laty, pochowany na cmentarzu w Olszowej, w pobliżu pastwisk, na których pasą się jego ukochane konie śląskie, którym poświęcił swoich ostatnich 28 lat życia. Zawiozła go na miejsce wiecznego spoczynku czwórka wyhodowanych przez niego ogierów ze stada w Książu, znanych ze swoich tytułów mistrzowskich w sporcie zaprzęgowym. Rodzinie w tym smutnym obrzędzie towarzyszyli pracownicy stadniny oraz tłumnie przybyli z całej Polski znajomi, koledzy i przyjaciele Zmarłego.

Jurek Strużyński pozostanie w naszej pamięci jako rzetelny pracownik, wymagający ale sprawiedliwy przełożony. Człowiek niezwykle uczynny i życzliwy ludziom, a jednocześnie zawsze gotów powiedzieć prawdę w oczy. Najlepszy kolega i kompan, zawsze pełen humoru, czasem rubaszny, skory do dowcipów i zabawy. Zawsze szarmancki wobec pań. Potrafił cieszyć się życiem i brał z niego to, co najlepsze. Dla tych, z którymi był żyty - niezawodny i najlepszy przyjaciel. Tu powiedzenie, że nie ma ludzi niezastąpionych, nie da się zastosować - Jurka nikt nie zastąpi, a brak jego odczuwamy boleśnie.

Lesław Kukawski